

Abstrakt

Oblast Jihočínského moře je významným prostorem mezinárodního dění. V této oblasti se promítají napjaté vztahy Číny a okolních států sdílející dané moře a Spojených států. Velká pozornost je v rámci mezinárodně-politické diskuse namířena například k otázce Tchaj-wanu, nalezištím nerostných surovin a mezinárodního obchodu. Nepřiliš je však brán zřetel na důležitost mořských lovišť pro expanzivní jednání Číny, na což se tato práce zaměřuje. Tato práce se zabývá otázkou, „Jak ovlivňuje čínská potravinová bezpečnost mezinárodní vztahy v Jihočínském moři?“ Využití přístupu neo-malthusiánské teorie umožňuje sledovat potravinové nároky čínské populace v kontextu potravinové bezpečnosti ovlivněné degradujícím životním prostředím. S využitím analýzy a následné syntézy jsou zkoumány zdroje a informace týkající se potravin a mezinárodních vztahů. Z práce vychází výsledky naznačující, že je Čína dlouhodobě potravinově nesoběstačná a její přísun proteinů je silně ovlivněn dovozem proteinu, rybařením a akvakulturní produkcí ryb. Potravinová a obzvláště rybí produkce je však silně ovlivněna zhoršujícím se životním prostředím. Pro uspokojení svých potřeb tak Čína volí kroky, které v regionu porušují konvencí OSN vymezené exkluzivní ekonomické zóny jiných států, a unilaterálně prosazuje své vymezení regionu.